

Hồi 25**Chiếc Thuyền Định Mệnh**

Trời xanh bao la, biển cuộn cuộn sóng xô, một chiếc thuyền buồm xuất hiện phía chân trời.

Chiếc thuyền này hết sức lộng lẫy và kỳ dị, như được kết bởi những dải lụa gấm ngũ sắc rực rỡ, dù là những thủy thủ từng trải bao năm trên biển cả cũng chưa từng gặp một chiếc thuyền kỳ dị đến thế bao giờ.

Những thuyền phu trên thuyền thảy đều mặc áo bảy màu do vô số gấm vụn kết thành, và tóc ngắn ngang mày, nhìn kỹ thì ra đó là nữ nhân, song người nào cũng khỏe mạnh chẳng kém gì những đại hán vạm vỡ.

Một phụ nữ tóc ngắn đứng chống nạnh trên mạn thuyền, bỗng la lớn:

- Đất liền !

Một thiếu niên y phục sang trọng từ trong khoang thò đầu ra khỏi rèm châu, phóng đến bên phụ nữ nọ, phóng tầm mắt nhìn, thấy phía xa quả nhiên xuất hiện một dải lục địa, đôi mày liền thư giãn khoát tay nói:

- Giương buồm quay lại, tiến tới hết lực !

Những phụ nữ trên thuyền lập tức dạ ran, bởi họ đã lệnh dênh trên biển cả rất lâu, giờ bỗng gặp đất liền tất nhiên là phải hết sức vui mừng.

Một giọng nói trong trẻo từ trong rèm châu cất lên:

- Đã trông thấy đất liền thật hở ?

Hai thiếu nữ xinh đẹp từ trong khoang sóng vai bước ra, một người trang điểm rất đậm, cũng mặc áo gấm bảy màu, tóc búi cao với dải lụa xanh, bông tai lủng lẳng không ngớt khua leng keng trong gió, trông hệt như một nàng tân nương mới về làm vợ người.

Người kia thì phớt tồ mày dài, không điểm trang son phấn, trông càng kiêu diễm hơn.

Hai người tuy trang sức khác nhau, song vẻ mặt thảy đều có anh khí khiếp người, có điều thiếu phụ điểm trang thần sắc hớn hở, còn thiếu nữ áo xanh thì trong ánh mắt ngập vẻ lo âu và u oán.

Thiếu niên y phục sang trọng ngoảnh lại cười nói:

- Không sai, phía trước chính là đất liền.

Thiếu phụ diễm trang khẽ buông tiếng thở dài:

- Những mong đó chính là Chư Thần đảo theo lời đồn đại, kéo vị muội muội này suốt ngày lo rầu, chỉ mới mấy hôm mà đã gầy gò biết bao.

- Chẳng những nàng ấy lo lắng, mà chính ngu huynh ...

Thiếu niên nọ bỗng im bật, thì ra chàng ta vừa trông thấy một luồng khói dày đặc từ trên đảo bốc lên, liền biến sắc quát:

- Trên đảo phát hỏa !

Thiếu phụ diễm trang mắt rục lên:

- Trên đảo có lửa ắt cũng có người, nếu đây quả đúng là Chư Thần đảo !

Thiếu nữ áo xanh nường mày, gương mặt lạnh lùng bỗng ửng hồng lên bởi kích động.

Thiếu niên nọ vung tay quát:

- Mau lên, mau lên ! Trên đảo lửa cháy lan rất nhanh, chúng ta cần phải đến nơi trước khi lửa cháy lan rộng, bằng không ... bằng không ...

Lòng chàng như có một dự cảm chẳng lành, song đưa mắt nhìn thiếu nữ áo xanh, liền nén lại không thốt ra.

Thuyền xuôi gió lướt tới, lát sau đã vào đến gần bờ, thuyền chưa cập bờ thì thiếu niên nọ, thiếu phụ diễm trang và thiếu nữ áo xanh đã cùng tung mình lên như ba cánh chim hải yến bay lướt lên đảo.

Thiếu nữ áo xanh ra chiều nôn nóng nhất, mũi chân điểm nhẹ lên mỏm đá, lập tức phi thân về phía khu rừng phát hỏa.

Thiếu niên nọ và thiếu phụ diễm trang phóng lên một mỏm đá cao, lớn tiếng nói:

- Trên đảo có người không ?

Lát sau vẫn không có tiếng trả lời. Thiếu phụ diễm trang thoáng cau mày nói:

- Nếu trên đảo có người, sao lại không có tiếng trả lời, xem chừng ...

Thiếu niên nọ bỗng hét lớn:

- Xem kìa, bên kia là gì vậy ?

Thiếu phụ diễm trang liền nhìn theo hướng chỉ của chàng ta, chỉ thấy trong lửa đỏ ngút trời loáng thoáng như có một bóng người lơ lửng trên không, hai người đưa mắt nhìn nhau, thiếu niên nọ cấp tốc cởi áo dài ra, bao bọc lấy đầu.

Thiếu phụ diễm trang biến sắc:

- Nguy hiểm lắm, phu quân ...

Thiếu niên nọ khẽ vỗ tay mỉm cười:

- Ngu huynh đã sợ nguy hiểm bao giờ, trên cõi đời có sự nguy hiểm nào tổn thương được ngu huynh kia chứ !

Chàng ta tuy mỉm cười mà nói, song giọng điệu ngập đầy hào khí và tự tin.

Thiếu phụ diễm trang khẽ thở dài:

- Đi đi, nhớ hãy thận trọng ...

Thiếu niên nọ đưa tay rút từ nơi lưng ra một ngọn thương bạc cán dẻo, rung tay vung lên, ánh bạc chớp ngời, rồi thì thân hình vạm vỡ của chàng ta đã thuận thế phóng xuống mỏm đá, lao nhanh vào rừng lửa.

Những thấy một vòng sáng bạc lao vút qua lửa đỏ tiến nhanh vào rừng, thiếu phụ diễm trang mặt đầy vẻ quan hoài, chăm chú nhìn theo bóng dáng chàng ta.

Thiếu niên nọ quét mắt nhìn, chỉ thấy một nữ nhân xấu xí bị treo ngược trên một ngọn cây to, người đầm đìa máu tươi, mái tóc dài rối bời buông rủ xuống và đã bén cháy, nếu chàng đến muộn một bước thì nữ nhân này ắt hẳn bị cháy thành than.

Chàng chẳng chút chần chừ, tung mình lên cắt đứt dây treo, một tay cắp lấy nữ nhân nọ, tay kia múa tít thương bạc hộ thân, lao nhanh trở ra, phóng lên mỏm đá.

Thiếu phụ diễm trang lập tức buông cả hai tay vỗ tắt vài đóm lửa trên người chàng, thở phào một hơi dài rồi nói:

- Phu quân không sao chứ ?

Thiếu niên nọ bật cười:

- Lửa thế này mà cũng cháy được ngu huynh sao ?

Thiếu phụ diễm trang nhoẻn cười:

- Xem đó, lúc nào cũng ra bộ không biết sợ hãi là gì, bao giờ thật sự gặp tai nạn thì mới đáng kiếp.

Giọng nói tuy có vẻ hờn dỗi, song kỳ thực ngập đầy trù mến, đảo mắt nhìn, nói tiếp:

- Người này là ai ? Sao bộ dạng lại như thế này ?

- Bất kể là ai, trên đảo đã có người thì không phải chỉ có mỗi mình bà ta, chẳng lẽ bà ta lại tự treo mình lên hay sao ?

- Nếu hỏi được bà ấy thì hay quá, chẳng rõ bà ấy đã chết hay chưa ?

Thiếu niên nọ xem xét một hồi, đoạn nói:

- Tuy chưa chết, nhưng cũng sắp ...

Chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng của thiếu nữ áo xanh từ xa vọng đến:

- Đây rồi ! Nam Cung Bình ... quả là ở đây ...

Thiếu niên nọ và thiếu phụ diễm trang cùng rúng động cõi lòng, mừng rỡ reo lên:

- Quả nhiên nàng ta đã tìm gặp Nam Cung Bình.

Đồng thời hai người đã phóng như bay về phía phát ra tiếng nói, được mấy mươi trượng chỉ thấy thiếu nữ áo xanh đang bồng một người trong lòng và ngồi trên một tảng đá, vẻ mặt vui mừng nhưng ràn rụa nước mắt, giọng hoảng hốt nói:

- Đến đây mau, y đã thọ thương rồi !

Thiếu niên nọ và thiếu phụ diễm trang kinh hãi, đồng thanh nói:

- Có nặng lắm không ?

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Nặng lắm, cũng may chỉ là ngoại thương, tôi đã cho uống thuốc rồi ...

Thiếu niên nọ nói:

- Để tôi chữa thương cho !

Đoạn bỏ nữ nhân xấu xí Đắc Ý phu nhân xuống, hai tay áp vào ngực Nam Cung Bình, dùng nội công thông mạch hoạt huyết cho chàng để phát tán được lực ...

Thiếu phụ diễm trang lấy ra một chiếc khăn lụa lau nước mắt cho thiếu nữ áo xanh, thở dài nói:

- Khùng quá đi, đã tìm gặp rồi mà còn khóc gì nữa chứ ?

Thiếu nữ áo xanh nghẹn ngào:

- Tiểu muội đâu ... có khóc, tiểu muội ... mừng quá ...

Miệng nói không khóc mà nước mắt vẫn lả chả rơi xuống.

Chừng một tuần trà sau, thiếu niên nọ mặt đã đầm đìa mồ hôi, và Nam Cung Bình cũng từ từ hồi tỉnh, đảo mắt nhìn, trông thấy ba gương mặt trước mắt, lập tức chàng cảm thấy nỗi xót xa lẫn vui mừng dâng lên ngập lòng, cơ hồ mình đang trong cơn mơ.

Làn thu ba của thiếu nữ áo xanh vừa chạm vào ánh mắt Nam Cung Bình, người bất giác run rẩy, cúi mặt xuống, khẽ buông lỏng cánh tay đang ôm chặt Nam Cung Bình, ánh mắt lộ vẻ vui mừng lẫn e thẹn.

Nam Cung Bình chậm chậm đưa tay lên đặt vào bàn tay thiếu niên nọ, nhếch môi cười nói:

- Địch huynh, cách biệt đã lâu, hôm nay tiểu đệ được gặp lại huynh đài, thật tưởng chừng như đã sang kiếp khác.

Thiếu niên ấy chính là Địch Dương, chàng ta ngửa mặt cười nói:

- Khắp thiên hạ ai có thể giết chết được huynh đệ ta, ngay khi rời Nam Cung huynh, tiểu đệ đã quyết chắc là sẽ có ngày trùng phùng rồi.

Địch Dương ngửa mặt cười là bởi không muốn bị người khác trông thấy mắt mình rướm lệ, trải qua biết bao biến cố gay go, giờ cố nhân lại được trùng phùng, niềm vui sướng ấy đủ khiến cho người nam nhi sắt đá cũng phải rơi lệ.

Nam Cung Bình nhất thời lòng ngổn ngang bao cảm xúc, chẳng biết nên nói gì đây ?

Thiếu phụ diễm trang chợt thấy thiếu nữ áo xanh mặt lộ vẻ u oán lẫn thất vọng, liền hiểu ý cười khẩy nói:

- Nam Cung Bình, Diệp cô nương đã cực khổ lặn lội tìm kiếm và cứu sống các hạ, chẳng lẽ các hạ không trông thấy nàng ấy hay sao ?

Nam Cung Bình ngẩn người, đoạn quay sang thiếu nữ áo xanh chính là Diệp Mạn Thanh, ấp úng nói:

- Diệp cô nương, tại hạ ... tại hạ ...

Diệp Mạn Thanh gượng cười, buồn bã nói:

- Công tử thương thế chưa khỏi, không nên nói nhiều thì hơn !

Nam Cung Bình xúc động buông tiếng thở dài:

- Diệp cô nương, tại hạ thật không biết báo đáp cô nương như thế nào mới phải !

Địch Dương cười to:

- Giao tình giữa hai người như vậy mà còn nói gì đến chuyện báo đáp nữa, Nam Cung huynh, để tiểu đệ dẫn kiến một người với huynh !

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn thiếu phụ diễm trang, ngập ngừng nói:

- Vị này ... vị này ...

Địch Dương cười vang:

- Vị này chính là em dâu của huynh, vợ của tiểu đệ.

Nam Cung Bình thoáng sửng sốt, mừng rỡ nói:

- Địch huynh, tiểu đệ thật không ngờ Địch huynh đã cưới vợ, quả là rất đáng vui mừng.

Địch Dương cười to:

- Tiểu đệ tuy những gì khác không bằng được Nam Cung huynh, song kết hôn thì mau hơn huynh đài một bước, nếu Nam Cung huynh không chịu kém thì cũng nên cưới vợ nhanh lên mới phải.

Đoạn liếc mắt nhìn Diệp Mạn Thanh, song thấy vẻ mặt Nam Cung Bình bỗng trở nên hết sức đau buồn và nặng nề, bèn ngạc nhiên nói:

- Hôm nay hai huynh đệ ta trùng phùng, lẽ ra nên vui mừng mới phải tại sao ...

Nam Cung Bình cười đau xót:

- Cả đời này tiểu đệ không còn dám kết hôn nữa đâu.

Địch Dương sững sờ, song lập tức cười to nói:

- Đại trượng phu chết còn chẳng sợ, chả lẽ lại sợ cưới vợ hay sao ?

Nam Cung Bình thở dài:

- Vì tiểu đệ đã kết hôn lâu rồi !

Diệp Mạn Thanh giật thót người. Địch Dương và thiếu phụ diễm trang cùng đưa mắt nhìn nhau, mặt tái hắc đi, hồi sau Địch Dương mới gượng cười nói:

- À ... à ... xin chúc mừng Nam Cung huynh, còn đại tẩu đâu rồi ? Sao ...

- Nàng ư ? ... Nàng ...

Bỗng niềm vui phần trào dâng, Nam Cung Bình buông tiếng cười vang nói tiếp:

- Nàng đã ném trả vật định hôn, nàng căm hận tiểu đệ thấu xương, không bao giờ muốn gặp tiểu đệ, và tiểu đệ cũng không muốn gặp nàng nữa.

oOo

Hãy nói về Mai Ngâm Tuyết trong khi nàng hôn mê, bỗng cảm thấy xung quanh nóng rực, mở choàng mắt nhìn, những thấy bốn bề mơ hồ đã trở thành biển lửa.

Nàng kinh hãi, vội đứng bật lên, tự mắng thầm:

- Mai Ngâm Tuyết ơi, sao người lại ngất xỉu thế này, nếu Nam Cung Bình có mệnh hệ nào thì người còn sống được trên đời nữa chằng ?

Bỗng nàng nóng như thiêu đốt, phi thân ra khỏi rừng lửa, vừa định cất tiếng gọi bỗng trông thấy trên một mỏm đá cao ngoài xa có rất nhiều bóng người và người mà nàng tha thiết quan tâm Nam Cung Bình đang bình an nằm trong vòng tay một người con gái khác.

Nàng nhận ra người đó chính là Diệp Mạn Thanh, lập tức nghe lòng đau nhói, vội vàng ẩn thân vào chỗ khuất.

Cuộc đối thoại giữa Nam Cung Bình và Địch Dương, nàng đều nghe rõ hết, nghe đến hai câu sau cùng: " ... nàng không bao giờ muốn gặp tiểu đệ và tiểu đệ cũng không muốn gặp nàng nữa."

Nàng liền nghe cổ họng uất nghẹn, lòng đau như cắt, thầm gào lên:

- Trời cao hỡi ? Tôi có tội lỗi gì mà lại phải chịu báo ứng đau khổ như vậy chứ ?

Chỉ thấy Nam Cung Bình không ngớt cười như điên dại, Địch Dương ba người cùng thừ ra tại chỗ.

Thiếu phụ điểm trang bỗng lạnh lùng nói:

- Nàng ta đã bạc bẽo như vậy thì Nam Cung huynh còn nghĩ đến làm gì nữa chứ ?

Nam Cung Bình bỗng ngưng cười, cúi đầu nói:

- Tại hạ không bao giờ nghĩ đến nàng ta nữa đâu !

Thiếu phụ điểm trang cười phá lên:

- Nếu vậy thì Nam Cung huynh phải thành thật với Diệp muội hơn, Nam Cung huynh có biết là Diệp muội đã phải nếm trải biết bao cực khổ để tìm kiếm Nam Cung huynh không ?

Nam Cung Bình thở dài:

- Tại hạ hiểu ... làm sao tại hạ không hiểu ...

Địch Dương cười:

- Hiểu thì tốt lắm, khi nào về đến Trung Nguyên Nam Cung huynh không được phụ bỏ nàng đấy !

Nam Cung Bình đành cúi đầu lặng thinh.

Mai Ngâm Tuyết nghe đến đây cơ hồ đứt từng đoạn ruột, lòng như rạn nứt, phóng mắt nhìn chỉ thấy Nam Cung Bình và Diệp Mạn Thanh cùng nép tựa vào nhau, thật xứng đôi vừa lứa, còn mình thì lam lũ bơ phờ, ngày càng tiều tụy, nàng cực khổ như vậy là hoàn toàn vì Nam Cung Bình, song trên đời có mấy ai hiểu cho nàng.

Nước mắt nàng bất giác chảy dài, thầm nhủ:

- Mình đã mang tiếng "lãnh huyết" với đời việc làm của mình hẳn cũng không ai cảm thông, và ngay như chàng ... mà còn thốt ra những lời lẽ như vậy, còn Diệp Mạn Thanh với chàng quả là môn đăng hộ đối, cùng là tử đệ danh môn, nếu hai người nên duyên chồng vợ ắt hẳn giới võ lâm hết sức ngưỡng mộ vui mừng, còn mình ... lẽ gì lại xen vào giữa quấy phá chứ ?

Phải biết nàng đã si tình Nam Cung Bình đến cực độ, việc gì cũng chỉ lo nghĩ cho chàng, quên mất bản thân, lòng nàng chỉ mong cho Nam Cung Bình được hạnh phúc, thà cam chịu khổ đau riêng mình.

Nghĩ đến đây, nàng cắn răng rón rén quay đi, lòng thầm khẩn nguyện:

- Nam Cung Bình, cầu mong cho chàng ... được.. hạnh phúc ...

Đoạn phi thân bỏ đi, mặt rần rụa nước mắt.

Mai Ngâm Tuyết phi thân vào một hang động, bên trong có vài chiếc bàn ghế và chén bát bằng gỗ thô sơ, cùng với một số vật dụng thường ngày khác mang từ trên thuyền xuống.

Chính ngay tại đây, nàng đã chảy biết bao nước mắt, song lúc ấy nàng còn có niềm hy vọng, còn giờ đây thì nàng đã tuyệt vọng hoàn.

Bên ngoài lửa cháy càng to, Mai Ngâm Tuyết tiến sâu vào hang động, vì mọi thứ cần thiết để rời khỏi đảo nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, băng qua một đường khe núi tối tăm thì đến một bãi nước cạn, bốn bề núi cao vây bọc, chiếc thuyền to được kê trên mấy mươi khúc gỗ nhẵn bóng đặt nằm ngang.

Đây chính là nơi nàng đã tốn biết bao công sức để chữa thuyền, vì công việc ấy, bàn tay thon thả của nàng đã chai hằn đi.

Nàng phi thân rút đi nhưng cây chấn ở hai bên thân thuyền, sau đó tháo mở dây leo buộc những khúc gỗ lót bên dưới. Mấy mươi khúc gỗ kia lập tức lăn thẳng xuống chỉ nghe tiếng ầm ầm vang lên liên hồi, chiếc thuyền theo những khúc gỗ kia lăn xuống biển và nổi trên mặt nước.

Mai Ngâm Tuyết phóng lên thuyền giương buồm ra khơi, nàng đến đây một mình giờ lại bỏ đi một mình, khi đến nàng không mang theo gì, song lúc ra đi lại mang theo đầy lòng đau xót ...

Lúc này Nam Cung Bình đã đứng lên được rồi, song vẫn phải nhờ Địch Dương đỡ lấy cánh tay chàng.

Vì chàng cũng đã biết thiếu phụ diễm trang chính là "Diễm Phách" Y Lộ, em gái của "Cùng Hồn" Y Phong trong U Linh Quần Cái.

Thì ra hôm nọ "Diễm Phách" Y Lộ đang đem đưa Địch Dương về "Ngục Ma Chi Ngục" ở Quan Ngoại. Thương thế của Địch Dương tuy rất nặng, song nhờ vào sự cứu chữa nhiệt tình của Y Lộ, sau cùng chàng đã khỏi.

Vì cảm kích tấm chân tình và ân nghĩa của Y Lộ, Địch Dương đã cùng nàng kết duyên vợ chồng tại Ngục Ma Chi Ngục.

Song Địch Dương là người hào hiệp, không thích ở lâu nơi Quan Ngoại, đồng thời cũng tưởng nhớ đến bạn bè trong Trung Nguyên, thế là hai vợ chồng bèn rời Quan Ngoại vào du ngoạn Giang Nam.

Rồi một hôm, hai vợ chồng đã gặp Diệp Mạn Thanh một mình đứng thẩn thức tại bờ Thái Hồ. Địch Dương vốn từng quen biết với Diệp Mạn Thanh, thấy Diệp Mạn Thanh đau lòng, bèn quyết tâm định tìm kiếm Nam Cung Bình, ngờ đâu lúc ấy trên

giang hồ đồn đại là Nam Cung Bình đã lên thuyền ra biển rồi, và nơi đến lại là Chư Thần điện, chốn thần bí nhất trong võ lâm.

Ba người sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, bèn quyết định mua thuyền ra khơi, U Linh Quần Cái tuy mang danh là hành khất, song rất là giàu có, "Cùng Hồn" Y Phong rất thương yêu đứa em gái út, đã cho Y Lộ rất nhiều của hồi môn. Ba người đều là thiếu niên đầy nhiệt huyết, nói là thực hành ngay, bèn mua lấy một chiếc thuyền trang hoàng lộng lẫy, và "Diễm Phách" Y Lộ lại còn bày trí trên thuyền theo ý thích riêng của mình.

Song lên thuyền trên biển cả năm trời mà cũng chẳng tìm thấy Chư Thần đảo đâu cả, đang khi thất vọng thì lại nhờ vào đám cháy mà tìm ra được Nam Cung Bình.

Địch Dương tóm tắt lại mọi diễn biến đã qua của mình cho Nam Cung Bình nghe, nhưng không muốn động chạm đến vết thương lòng của chàng, nên Địch Dương đã không hỏi đến cảnh ngộ của Nam Cung Bình trong thời gian qua.

Địch Dương đỡ Nam Cung Bình dậy, cười nói:

- Hòn đảo này chẳng còn gì đáng lưu luyến nữa, và cuộc sống trên biển cả tiểu đệ cũng chán ngán lắm rồi, tốt hơn hãy mau lên thuyền trở về đi thôi !

Vừa dứt lời bỗng nghe một tiếng rên vang lên sau lưng, Y Lộ cười nói:

- Hai vị đã quên mất đây còn một người nữa hay sao ? U Linh Quần Cái tuy nghèo và xấu xí, song không một ai sánh bằng được với người đàn bà này.

Nam Cung Bình sửng sốt ngoảnh lại nhìn và nói:

- Y thị ... vẫn chưa chết ...

Địch Dương thấy Nam Cung Bình thoáng biến sắc mặt liền kinh ngạc buột miệng:

- Người này là ai ? Là thù hay là bạn vậy ?

Nam Cung Bình hậm hực:

- Y thị đã hại tại hạ ba phen, lại cứu mạng tại hạ một lần, nhưng ... tại hạ thà chịu chết chứ không muốn được y thị cứu sống.

Y Lộ chau mày:

- Y thị thật ra là ai vậy ?

Nam Cung Bình nghiến răng:

- Đắc Ý phu nhân !

Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cùng sửng người "Diễm Phách" Y Lộ vì trước nay ở tận miền Quan Ngoại nên chưa từng nghe đề cập đến cái tên "Đắc Ý phu nhân", liền phì cười nói:

- Tiểu muội thấy y thị chẳng có điểm nào đáng để mà "đắc ý" và cũng không có chút vẻ gì là giống "phu nhân" cả, vì sao lại mang danh là "Đắc Ý phu nhân" nhỉ ?

Địch Dương không trả lời, chỉ thở dài nói:

- Cũng may là y thị đã mười phần chết chín, bằng không ... Ôi, thật Địch mỗ cũng chẳng biết có nên cứu sống y thị hay không.

Phải biết thấy chết không cứu là điều tối kỵ trong giới hiệp nghĩa võ lâm, nhưng cứu kẻ ác chẳng khác nào làm hại người hiền, cho nên Địch Dương thấy Đắc Ý phu nhân quả thực đã vô phương cứu chữa cảm thấy phần nào an lòng.

Nào ngờ Địch Dương vừa dứt lời Đắc Ý phu nhân đã từ từ mở mắt ra, quét nhìn quanh rồi nói:

- Nam Cung Bình, Mai Ngâm Tuyết. Mai Ngâm Tuyết đâu rồi ?

Nam Cung Bình cắn răng lặng thinh. Địch Dương và Diệp Mạn Thanh cũng đưa mắt nhìn chàng, liền hiểu ra và thầm nhủ:

- Thì ra Mai Ngâm Tuyết cũng có mặt tại đây.

Bốn con mắt không nén được sục tìm bốn phía, xem Mai Ngâm Tuyết có thật sự đang ở trên hòn đảo này hay không.

Đắc Ý phu nhân không nhận được sự trả lời của họ, bên buông lỏng thở dài ảo não nói:

- Cả đời ta tung hoành trên chốn giang hồ, đã từng lừa gạt biết bao anh hùng hào kiệt, biết bao đại gian đại ác, không ngờ hôm nay lại bị một con bé lừa gạt. Mai Ngâm Tuyết hỡi Mai Ngâm Tuyết, ta thật lòng khâm phục người đấy.

Y thị nói một cách khó nhọc, song hồi quang phản chiếu, đã một hơi nói đến đó mới nhắm mắt lại thở hào hển.

"Diễm Phách" Y Lộ cười khẩy:

- Kẻ gạt người thì sớm muộn cũng bị người gạt, bà đã từng gạt nhiều người, giờ thì kẻ khác lừa gạt bà thì có chi là lạ ?

Đắc Ý phu nhân vụt mở choàng mắt, tức giận nói:

- Người là cái thá gì mà dám đắc ý ở trước mặt lão nương hả ?

Y Lộ cười khanh khách:

- Bà đã không đắc ý được thì bổn cô nương đắc ý, vậy có hề gì chứ ?

Đắc Ý phu nhân tức tối:

- Mặc dù ả ta lừa gạt được lão nương, nhưng ngay khi lão nương phóng xuống mỏm núi thì đã nhận ra được gian kế của ả ta, ả ta giả vờ tỏ ra lạnh nhạt vô tình với

Nam Cung Bình chẳng qua là để dối gạt lão nương, cho đến khi lão nương trúng kế bị bắt, ả ta sẽ ra gặp gỡ với Nam Cung Bình.

Thần sắc Nam Cung Bình biến đổi dữ dội, Địch Dương chau mày:

- E rằng bà đã đoán lầm rồi.

Đắc Ý phu nhân cười khẩy:

- Lầm thế nào được, lão nương hiểu rất rõ lòng dạ của ả ta ...

Y thị thở mạnh một hơi, đoạn nói tiếp:

- ả ta hiểu rõ lão nương không bao giờ sát hại Nam Cung Bình nên mới dám sử dụng mưu kế như vậy, chứ theo như tính khí của ả ta, nếu ả ta quả thật đã tuyệt tình nghĩa với Nam Cung Bình thì khi vừa gặp mặt Nam Cung Bình đã bỏ đi ngay lập tức rồi, không bao giờ chịu nói nhiều cả. Còn như quả thật ả ta căm hận Nam Cung Bình, khi gặp mặt Nam Cung Bình thì dù liều mạng cũng phải giết chết Nam Cung Bình, chứ không bao giờ lại để Nam Cung Bình sống đến lúc này.

Nam Cung Bình nghĩ đến tính nết của Mai Ngâm Tuyết, nghe xong lời nói của Đắc Ý phu nhân, bất giác người khẽ run lên, nước mắt chảy dài nói:

- Lầm rồi ... Lầm rồi ...

Đắc Ý phu nhân trở mắt:

- Ai lầm ? Nếu ai bảo lão nương đã lầm thì người đó hoàn toàn không hiểu tính nết của ả tiện nhân ấy ...

Nam Cung Bình run giọng:

- Ngâm Tuyết ... tôi đã trách lầm nàng, tôi đã trách lầm nàng.

Đắc Ý phu nhân kinh ngạc:

- Người ... người ... tên ngốc, người chả lẽ còn chưa biết ư ?

Nam Cung Bình nước mắt ràn rụa, đứng ngây ngẩn như kẻ mất hồn.

Đắc Ý phu nhân nghiêng răng:

- Lão nương hà tất cho người biết ... để người thù hận ả ta chẳng tốt hơn ... Tuy ả lừa ta ... song lại bị người phụ bạc ... lão nương chết cũng an lòng ...

Bỗng cười vang như điên dại, gào lên:

- Mai Ngâm Tuyết ... hiền muội ... có lẽ người không bao giờ ngờ tới trên cõi đời này lại có một tri kỷ là lão nương.

Đang cười như điên, bỗng hai mắt trợn ngược toàn thân co rúm, rồi thì kết thúc cuộc đời đầy tội ác của y thị.

Y thị tuy đã chết, song tiếng cười đắc ý lẫn mai mỉa của y thị tưởng chừng vẫn còn văng vẳng bên tai mọi người..

Mọi người cùng đưa mắt nhìn nhau, sự im lặng kéo dài thật lâu, bỗng Diệp Mạn Thanh cúi mặt nói:

- Đúng như vậy rồi.

Nam Cung Bình bỗng quát lớn, vùng khỏi tay Địch Dương, gào to:

- Nhất định nàng vẫn còn ở đây.

Loạng choạng bước đi, toan tiến về phía rừng lửa.

Địch Dương hoảng kinh, vội nắm vai chàng giữ lại. Nam Cung Bình gào lên thống thiết:

- Hãy buông ra, tiểu đệ nhất định phải tìm gặp nàng ...

"Diễm Phách" Y Lộ đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nếu Mai Ngâm Tuyết còn ở trên đảo, vì sao lại không ra gặp Nam Cung huynh chứ ?

Diệp Mạn Thanh buông tiếng thở dài thậm thọt:

- Nàng ta hẳn lại gặp biến cố gì nữa.

Y Lộ chau môi, bực tức thầm nhủ:

- Ta nói giúp cho người, người lại đi nói giúp cho Mai Ngâm Tuyết, rõ là ngu ngốc hết sức.

Nam Cung Bình trôn trối nhìn vào rừng run giọng:

- Biến cố ... biến cố ...

Cánh rừng đã trở thành biển lửa mà chàng vẫn còn định lao thân vào, bỗng thấy một phụ nữ áo gấm phóng nhanh tới, mặt đẫm mồ hôi hớt hải nói:

- Cô gia, cô nương, đường ra cũng sắp bị lửa phong tỏa rồi, nếu không ra khỏi ngay e sẽ muộn mất.

Địch Dương mặt nghiêm nặng, trầm giọng nói:

- Đứng sang một bên, không được lăm lờ.

Thiếu phụ áo gấm liền vâng lời, song vẫn làu bàu:

- Người ta đã lên thuyền bỏ đi rồi cô nương còn ...

Địch Dương biến sắc mặt hỏi ngay:

- Ai đã lên thuyền bỏ đi rồi ? Người đã trông thấy gì ?

- Khi này tiểu tì leo lên cột buồm định xem phong cảnh trên đảo, ngờ đâu chỉ trông thấy phía bên kia có một chiếc thuyền to đi ra, cả đảo đều bị lửa bao phủ..

Địch Dương nóng ruột ngắt lời:

- Ai ở trên thuyền ? Người có trông thấy rõ không ?

- Chiếc thuyền kia xuôi chiều gió chỉ chốc lát đã ra xa ngoài biển, ngay cả thuyền mà còn không nhìn thấy rõ, làm sao nhìn thấy rõ được người trên thuyền, vì lo cho cô nương nên tiểu tì đã vội vã đến đây.

Địch Dương, Y Lộ và Diệp Mạn Thanh cùng đưa mắt nhìn nhau, lòng đều thầm nhủ:

- Mai Ngâm Tuyết đã bỏ đi rồi !

Sáu luồng mực quang cùng hướng về Nam Cung Bình, chỉ thấy chàng mặt mày xám ngắt đứng thừ ra như phỗng, bỗng lão đảo hai cái, há miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi ngắt xủ đi.

Địch Dương vội bỗng chàng lên, thở dài nói:

- Đi thôi.

Diệp Mạn Thanh đưa mắt nhìn thi thể Đắc Ý phu nhân đoạn cũng cúi xuống bỗng thi thể y thị lên.

Y Lộ chau mày nói:

- Bắn quá đi, muội muội bỗng làm gì vậy ?

Diệp Mạn Thanh thở dài:

- Mang ném xuống biển, dầu sao thì cũng để cho y thị chết được toàn thân.

Mọi người không ai muốn ở lại trên hoang đảo này thêm giây phút nào nữa, cùng phi thân trở lên thuyền, không một ai ngoảnh lại nhìn, dù chỉ một lần.

Thuyền giương buồm ra khơi, lát sau đã rời xa hòn đảo cô độc kia, lửa vẫn ngàn ngọn cháy.

- o O o -